ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)

της 17ης Ιανουαρίου 2002 *

Στην υπόθεση Τ-47/00,

Rica Foods (Free Zone) NV, με έδρα το Oranjestad (Αρούμπα), εκπροσωπούμενη από τον G. van der Wal, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

υποστηριζόμενη από το

Βασίλειο των Κάτω Χωρών, εκπροσωπούμενο από την H. Sevenster, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

παρεμβαίνον,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τους T. van Rijn και C. Van der Hauwaert, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

υποστηριζομένης από το

Βασίλειο της Ισπανίας, εκπροσωπούμενο από την N. Díaz Abad, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

παρεμβαίνον,

που έχει ως αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως του κανονισμού (ΕΚ) 2423/1999 της Επιτροπής, της 15ης Νοεμβρίου 1999, για την καθιέρωση μέτρων διασφαλίσεως όσον αφορά τη ζάχαρη του κωδικού ΣΟ 1701 και τα μείγματα ζάχαρης και κακάου που υπάγονται στους κωδικούς ΣΟ 1806 10 30 και 1806 10 90 καταγωγής των υπερποντίων χωρών και εδαφών (ΕΕ L 294, σ. 11),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. Azizi, Πρόεδρο, K. Lenaerts και M. Jaeger, δικαστές,
γραμματέας: J. Plingers, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 5ης Ιουλίου 2001,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Στις 25 Ιουλίου 1991, το Συμβούλιο εξέδωσε την απόφαση 91/482/ΕΟΚ, σχετικά με τη σύνδεση των υπερποντίων χωρών και εδαφών με την Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα (ΕΕ L 263, σ. 1, στο εξής: απόφαση ΥΧΕ).

2 Το άρθρο 101, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ ορίζει τα ακόλουθα:

«Τα προϊόντα καταγωγής των ΥΧΕ εισάγονται στην Κοινότητα άνευ δασμών».

3 Το άρθρο 102 της ίδιας αυτής αποφάσεως ορίζει τα εξής:

«Η Κοινότητα δεν επιβάλλει ποσοτικούς περιορισμούς ή μέτρα ισοδύναμου αποτελέσματος κατά τις εισαγωγές προϊόντων καταγωγής ΥΧΕ.»

4 Το άρθρο 108, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, της αποφάσεως ΥΧΕ παραπέμπει στο παράρτημα ΙΙ της αποφάσεως (στο εξής: παράρτημα ΙΙ) για τον ορισμό της εννοίας των προϊόντων καταγωγής και τον καθορισμό των μεθόδων διοικητικής συνεργασίας που αφορούν τα προϊόντα αυτά. Δυνάμει του άρθρου 1 του παραρτήματος αυτού, ένα προϊόν θεωρείται ως προϊόν καταγωγής των ΥΧΕ, της Κοινότητας ή των κρατών της Αφρικής, της Καραϊβικής και του Ειρηνικού (στο εξής: κράτη ΑΚΕ) όταν έχει είτε εξ ολοκλήρου παραχθεί είτε επαρκώς μεταποιηθεί εκεί.

5 Το άρθρο 6, παράγραφος 2, του παραρτήματος ΙΙ θεσπίζει τους λεγόμενους κανόνες περί «σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ» και «σωρεύσεως καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ»:

«Όταν προϊόντα εξ ολοκλήρου παραγόμενα στην Κοινότητα ή στα κράτη ΑΚΕ υφίστανται κατεργασίες ή μεταποιήσεις στις ΥΧΕ, θεωρούνται ότι έχουν εξ ολοκλήρου παραχθεί στις ΥΧΕ.»

6 Η απόφαση 97/803/ΕΚ του Συμβουλίου, της 24ης Νοεμβρίου 1997, για την ενδιάμεση αναθεώρηση της αποφάσεως ΥΧΕ (ΕΕ L 329, σ. 50), προσέθεσε ένα νέο άρθρο 108β στην απόφαση ΥΧΕ. Η παράγραφος 1 της διατάξεως αυτής ορίζει τα εξής:

«[...] η σώρευση καταγωγής ΑΚΕ/ΥΧΕ που αναφέρεται στο άρθρο 6 του παραρτήματος ΙΙ γίνεται δεκτή για ετήσια ποσότητα 3 000 τόνων ζάχαρης.»

7 Η απόφαση 97/803 δεν περιόρισε ωστόσο την εφαρμογή του κανόνα περί σωρεύσεως καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ.

8 Το άρθρο 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ εξουσιοδοτεί την Επιτροπή να λαμβάνει «τα αναγκαία μέτρα διασφαλίσεως» όταν «η εφαρμογή της [αποφάσεως ΥΧΕ] προκαλεί σοβαρές διαταραχές σε τομέα οικονομικής δραστηριότητας της Κοινότητας ή ενός ή περισσοτέρων κρατών μελών ή θέτει σε κίνδυνο την εξωτερική οικονομική τους σταθερότητα, ή [όταν] δημιουργούνται δυσκολίες, οι οποίες ενδέχεται να προκαλέσουν επιδείνωση τομέα δραστηριοτήτων της Κοινότητας ή περιφέρειας αυτής [...]». Δυνάμει του άρθρου 109, παράγραφος 2, της αποφάσεως ΥΧΕ, η Επιτροπή οφείλει να επιλέγει «τα μέτρα που δημιουργούν τις ελάχιστες διαταραχές στη λειτουργία της σύνδεσης και της Κοινότητας». Εξάλλου, «τα μέτρα αυτά δεν πρέπει να υπερβαίνουν τα απολύτως αναγκαία όρια για την αντιμετώπιση των δυσχερειών που προκύπτουν».

Ο προσβαλλόμενος κανονισμός

9 Με τον κανονισμό (ΕΚ) 2423/1999, της 15ης Νοεμβρίου 1999, η Επιτροπή θέσπισε, βάσει του άρθρου 109 της αποφάσεως ΥΧΕ, μέτρα διασφαλίσεως όσον αφορά τη ζάχαρη του κωδικού ΣΟ 1701 και τα μείγματα ζάχαρης και κακάου που υπάγονται στους κωδικούς ΣΟ 1806 10 30 και 1806 10 90 καταγωγής των υπερποντίων χωρών και εδαφών (ΕΕ L 294, σ. 11, στο εξής: προσβαλλόμενος κανονισμός).

10 Συγκεκριμένα, η Επιτροπή θεώρησε ότι η σημαντική αύξηση των εισαγωγών «από το 1997, ως έχουν αθροιστικώς καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ καθώς και με τη μορφή μειγμάτων ζάχαρης και κακάου [...] καταγωγής [ΥΧΕ]», ενείχε κίνδυνο «σημαντικής επιδείνωσης της κοινής οργάνωσης της αγοράς στον τομέα της ζάχαρης στην Κοινότητα

και πολύ επιζήμιες επιπτώσεις για τους κοινοτικούς επιχειρηματίες του τομέα της ζάχαρης» (πρώτη και δεύτερη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλομένου κανονισμού).

11 Για τη ζάχαρη σωρευτικής καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ, το μέτρο διασφαλίσεως ελήφθη υπό μορφή καθορισμού ελάχιστης τιμής. Έτσι, το άρθρο 1, παράγραφος 1, του προσβαλλομένου κανονισμού ορίζει τα ακόλουθα:

«Η θέση σε ελεύθερη κυκλοφορία στην Κοινότητα, με δασμολογική απαλλαγή, των προϊόντων που υπάγονται στην κλάση ΣΟ 1701, αθροιστικά καταγωγής ΕΚ-ΥΧΕ εξαρτάται από τον όρο ότι η τιμή cif του ασυσκεύαστου προϊόντος για τον ποιοτικό τύπο όπως αυτός ορίζεται από τον κανονισμό (ΕΟΚ) 793/72 του Συμβουλίου [ΕΕ ειδ. έκδ. 03/033, σ. 37], περί καθορισμού του αντιπροσωπευτικού ποιοτικού τύπου της λευκής ζάχαρης, δεν θα είναι χαμηλότερη από την τιμή παρεμβάσεως που εφαρμόζεται στα εν λόγω προϊόντα.»

12 Όσον αφορά τα μείγματα ζάχαρης και κακάου (προϊόντα υπαγόμενα στους κωδικούς ΣΟ 1806 10 30 και 1806 10 90) καταγωγής ΥΧΕ, το άρθρο 2 του προσβαλλομένου κανονισμού ορίζει ότι η θέση τους σε ελεύθερη κυκλοφορία στη Κοινότητα «υπάγεται στη διαδικασία της κοινοτικής εποπτείας σύμφωνα με τις λεπτομέρειες που προβλέπονται στο άρθρο 308, στοιχείο δ', του κανονισμού (ΕΟΚ) 2454/93 της Επιτροπής», της 2ας Ιουλίου 1993, για τον καθορισμό ορισμένων διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου για τη θέσπιση του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ L 253, σ. 1).

Ιστορικό της διαφοράς, διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

13 Η προσφεύγουσα εταιρία, με έδρα την Αρούμπα, έδαφος που ανήκει στις ΥΧΕ, εισάγει από την Κοινότητα ζάχαρη, τη μεταποιεί και, κατόπιν, την εξάγει προς την

Κοινότητα. Παράγει επίσης μείγματα ζάχαρης και κακάου, από ζάχαρη εισαγόμενη από την Κοινότητα, τα οποία εξάγει προς την Κοινότητα.

14 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 28 Φεβρουαρίου 2000, η προσφεύγουσα άσκησε, δυνάμει του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, προσφυγή με αίτημα την ακύρωση του προσβαλλομένου κανονισμού.

15 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου, αντιστοίχως στις 22 Ιουνίου και στις 7 Ιουλίου 2000, οι κυβερνήσεις του Βασιλείου της Ισπανίας και του Βασιλείου των Κάτω Χωρών ζήτησαν, σύμφωνα με το άρθρο 115 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, να παρέμβουν η μεν πρώτη υπέρ των αιτημάτων της Επιτροπής η δε δεύτερη υπέρ των αιτημάτων της προσφεύγουσας. Με διάταξη του προέδρου του τρίτου τμήματος του Πρωτοδικείου της 5ης Σεπτεμβρίου 2000, έγιναν δεκτές οι αιτήσεις παρεμβάσεως.

16 Το Βασίλειο της Ισπανίας κατέθεσε υπόμνημα παρεμβάσεως στις 23 Οκτωβρίου 2000, επί του οποίου οι κύριοι διάδικοι κλήθηκαν να διατυπώσουν τις παρατηρήσεις τους.

17 Το Βασίλειο των Κάτω Χωρών δεν κατέθεσε υπόμνημα παρεμβάσεως.

18 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

19 Η Επιτροπή και το Βασίλειο της Ισπανίας ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού

Επιχειρήματα των διαδίκων

20 Η Επιτροπή αμφισβητεί το παραδεκτό της προσφυγής. Παρατηρεί ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν αφορά την προσφεύγουσα ατομικά. Η Επιτροπή υποστηρίζει συναφώς ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν αφορά την προσφεύγουσα λόγω ιδιαιτέρων ιδιοτήτων της ή μιας πραγματικής καταστάσεως που τη χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλη υφιστάμενη ή μέλλουσα επιχείρηση παράγουσα ζάχαρη ή μείγματα ζάχαρης και κακάου στις ΥΧΕ (απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1963, 25/62, Plaumann κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 937, 942· απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, Τ-480/93 και Τ-483/93, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2305, σκέψη 66).

21 Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι η προσφεύγουσα, αντίθετα προς τις προσφεύγουσες στην υπόθεση C-152/88, Sofrimport κατά Επιτροπής, επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση του Δικαστηρίου της 26ης Ιουνίου 1990 (Συλλογή 1990, σ. I-2477), και στην προμνησθείσα στην προηγούμενη σκέψη υπόθεση Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, δεν είχε, κατά τον χρόνο εκδόσεως του προσβαλλομένου κανονισμού, εμπορεύματα τελούντα υπό διαμετακόμιση προς την Κοινότητα. Εξάλλου, αντίθετα προς ορισμένες προσφεύγουσες στην υπόθεση 11/82, Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Ιανουαρίου 1985 (Συλλογή 1985, σ. 207), η προσφεύγουσα δεν είχε συνάψει συμβάσεις των οποίων η εκτέλεση εμποδίστηκε, εν όλω ή εν μέρει, από τον προσβαλλόμενο κανονισμό.

22 Τέλος, το γεγονός ότι η προσφεύγουσα απηύθυνε επιστολές στην Επιτροπή κατά τη διάρκεια της προ της εκδόσεως του προσβαλλομένου κανονισμού δεν αρκεί ώστε να θεωρηθεί ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός την αφορά ατομικά.

23 Η προσφεύγουσα αντιτείνει ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα, ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντά της (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 22ας Οκτωβρίου 1996, T-154/94, CSF και CSME κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-1377, της 25ης Ιουνίου 1998, T-120/96, Lilly Industries κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-2571, και της 1ης Δεκεμβρίου 1999, T-125/96 και T-152/96, Boehringer κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-3427).

24 Κατά την προσφεύγουσα, η προσβαλλόμενος κανονισμός αποτελεί στην πραγματικότητα κεκαλυμμένη απόφαση της οποίας αποδέκτης είναι η ίδια. Συγκεκριμένα, σκοπός του προσβαλλομένου κανονισμού είναι η εξάλειψη των εισαγωγών της προσφεύγουσας στην Κοινότητα. Προς στήριξη της επιχειρηματολογίας της, η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι, βάσει ενός τιμοκαταλόγου ο οποίος κακώς της αποδίδεται, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι η ζάχαρη σωρευτικής καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ εισαγόταν στην Κοινότητα σε τιμή χαμηλότερη της τιμής παρεμβάσεως και δημιουργούσε έτσι αθέμιτο ανταγωνισμό.

25 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός την αφορά άμεσα και ατομικά κατά την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ.

26 Κατ' αυτήν, ο προσβαλλόμενος κανονονισμός την αφορά άμεσα καθόσον δεν αφήνει κανένα περιθώριο εκτιμήσεως στις εθνικές αρχές των κρατών μελών που είναι επιφορτισμένες με την εφαρμογή του (απόφαση του Δικαστηρίου της 5ης Μαΐου 1998, C-404/96 P, Glencore Grain κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-2435).

27 Προκειμένου να καταδείξει ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός την αφορά ατομικά, η προσφεύγουσα παραπέμπει ειδικότερα στις προμνησθείσες στη σκέψη 21 αποφάσεις του Δικαστηρίου Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής και Sofrimport κατά Επιτροπής, στις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89, Codorniu κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1994, σ. I-1853), και της 11ης Φεβρουαρίου 1999, C-390/95 P, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1999, σ. I-769, σκέψεις 25 έως 28), καθώς και στην προμνησθείσα στη σκέψη 20 απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής (σκέψεις 59 έως 80).

28 Η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι η ίδια, πλην της Emesa Sugar, είναι ο μόνος παραγωγός ζάχαρης και μειγμάτων ζάχαρης και κακάου στην Αρούμπα και ένας από τους σημαντικότερους παραγωγούς των προϊόντων αυτών στις ΥΧΕ και ότι εξήγε ήδη ζάχαρη προς την Κοινότητα πριν από την έκδοση του προσβαλλομένου κανονισμού. Κατά την προσφεύγουσα, η προσβαλλόμενος κανονισμός την αφορά ατομικά καθόσον η ίδια ανήκει στην κλειστή ομάδα ενός μικτού κύκλου επιχειρήσεων, εν μέρει ανοικτού και εν μέρει κλειστού (προμνησθείσες στη σκέψη 27 αποφάσεις Codorniu κατά Συμβουλίου και της 11ης Φεβρουαρίου 1999, Antillean Rice Mills κ.λπ κατά Επιτροπής). Οι επιχειρήσεις τις οποίες ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά ατομικά είναι εκείνες οι οποίες, πριν από την έκδοση του εν λόγω κανονισμού, εξήγαν τα προϊόντα που αποτελούν το αντικείμενο των μέτρων διασφαλίσεως.

29 Η προσφεύγουσα αναφέρει, επιπλέον, ότι ενεπλάκη στη διοικητική διαδικασία που οδήγησε στην έκδοση του προσβαλλομένου κανονισμού. Συναφώς, παραπέμπει σε διάφορες επιστολές που επισυνάπτει στο δικόγραφο της προσφυγής.

30 Εφόσον η Επιτροπή υποχρεούται να λαμβάνει υπόψη της τις αρνητικές επιπτώσεις που μπορεί να έχει ένα μέτρο διασφαλίσεως για την οικονομία των ΥΧΕ καθώς και για τις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις (προμνησθείσα στη σκέψη 27 απόφαση της 11ης Φεβρουαρίου 1999, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής), πρέπει να θεωρηθεί ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά ατομικώς την προσφεύγουσα, υπό την ιδιότητά της ως εξαγωγέα των προϊόντων που αφορά ο κανονισμός αυτός, ιδίως καθόσον η Επιτροπή γνώριζε τις συνέπειες που θα είχε το επίδικο μέτρο διασφαλίσεως για την προσφεύγουσα.

31 Η προσφεύγουσα παρατηρεί επίσης ότι το Δικαστήριο αναγνώρισε, με την προμνησθείσα στη σκέψη 27 απόφαση Codorniu κατά Συμβουλίου, καθώς και με την απόφαση της 16ης Μαΐου 1991, C-358/89, Extramet Industrie κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1991, σ. I-2501), ότι μια νομοθετική πράξη αφορά ατομικά εκείνες τις επιχειρήσεις που υφίστανται ολέθριες οικονομικές συνέπειες εξ αιτίας της. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα υπογράμμισε ότι η κατάστασή της είναι συγκρίσιμη με εκείνη της προσφεύγουσας στην προμνησθείσα υπόθεση Extramet Industrie κατά Συμβουλίου.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

32 Το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ παρέχει στους ιδιώτες τη δυνατότητα να προσβάλλουν ιδίως κάθε απόφαση που, καίτοι έχει εκδοθεί ως κανονισμός, τους αφορά άμεσα και ατομικά. Ο σκοπός της διατάξεως αυτής είναι, μεταξύ άλλων, να αποφευχθεί η δυνατότητα των κοινοτικών οργάνων να αποκλείουν, με την απλή επιλογή του τύπου του κανονισμού, την προσφυγή ιδιώτη κατά αποφάσεως που τον αφορά άμεσα και ατομικά και να καταστεί έτσι σαφές ότι η επιλογή του τύπου δεν μπορεί να μεταβάλει τη φύση μιας πράξεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Ιουνίου 1980, 789/79 και 790/79, Calpak και Società Emiliana Lavorazione Frutta κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1980/ΙΙ, σ. 311, σκέψη 7· διατάξεις του Πρωτοδικείου της 8ης Ιουλίου 1999, T-12/96, Area Cova κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1999,

σ. II-2301, σκέψη 24, και της 12ης Ιουλίου 2000, Τ-45/00, Conseil national des professions de l'automobile κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-2927, σκέψη 15).

33 Το κριτήριο διακρίσεως μεταξύ κανονισμού και αποφάσεως πρέπει να αναζητείται στη γενική ή όχι ισχύ της επίμαχης πράξεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Οκτωβρίου 1982, 307/81, Alusuisse κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 3463, σκέψη 8, και προμνησθείσα στην προηγούμενη σκέψη διάταξη Conseil national des professions de l'automobile κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 15).

34 Πρέπει να παρατηρηθεί ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός έχει γενική ισχύ. Πράγματι, τα μέτρα διασφαλίσεως που προβλέπει ο προσβαλλόμενος κανονισμός εφαρμόζονται σε όλες γενικώς τις εισαγωγές, στην Κοινότητα, ζάχαρης σωρετικής καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ και μειγμάτων ζάχαρης και κακάου καταγωγής ΥΧΕ.

35 Ακόμα και αν η Επιτροπή διαπίστωσε την ύπαρξη αθέμιτου ανταγωνισμού βάσει εντός τιμοκαταλόγου αποδιδομένου κακώς στην προσφεύγουσα — πράγμα ουδόλως αποδεδειγμένο (βλ. κατωτέρω σκέψη 53) —, ο προσβαλλόμενος κανονισμός απευθύνεται σε όλες τις επιχειρήσεις τις οποίες αφορούν, πραγματικά ή δυνητικά, οι εισαγωγές των προϊόντων στα οποία αναφέρεται ο προσβαλλόμενος κανονισμός.

36 Ωστόσο, η γενική ισχύς του προσβαλλομένου κανονισμού δεν αποκλείει να μπορεί ο κανονισμός αυτός να αφορά άμεσα και ατομικά ορισμένα φυσικά ή νομικά πρόσωπα (βλ. προμνησθείσα στη σκέψη 27 απόφαση Codorniu κατά Συμβουλίου, σκέψη 19· προμνησθείσα στη σκέψη 20 απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 66, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 13ης Δεκεμβρίου 1995, Τ-481/93 και Τ-484/93, Exporteurs in Levende Varkens κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2941, σκέψη 50).

37 Συναφώς, πρέπει να παρατηρηθεί ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά την προσφεύγουσα άμεσα διότι δεν αφήνει κανένα περιθώριο εκτιμήσεως στις εθνικές αρχές των κρατών μελών που είναι επιφορτισμένες με την εφαρμογή του (προμνησθείσα στη σκέψη 20 απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 63).

38 Όσον αφορά το κατά πόσον ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά την προσφεύγουσα ατομικά, πρέπει να υπομνησθεί ότι, για να μπορεί να θεωρηθεί ότι μια πράξη γενικής ισχύος αφορά ατομικά ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο, πρέπει το πρόσωπο αυτό να θίγεται από την επίμαχη πράξη λόγω ορισμένων ιδιαιτέρων ιδιοτήτων ή μιας πραγματικής καταστάσεως που το χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο (προμνησθείσα στη σκέψη 20 απόφαση Plaumann κατά Επιτροπής, σ. 942· διάταξη του Πρωτοδικείου της 30ής Σεπτεμβρίου 1997, Τ-122/96, Federolio κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-1559, σκέψη 59, και προμνησθείσα στη σκέψη 32 διάταξη Conseil national des professions de l'automobile κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 20).

39 Το γεγονός ότι η προσφεύγουσα είναι ένας από τους σημαντικότερους παραγωγούς ζάχαρης και μειγμάτων ζάχαρης και κακάου των ΥΧΕ και ότι μόνον δύο επιχειρήσεις ασκούν δραστηριότητα στον τομέα αυτόν στην Αρούμπα δεν είναι ικανό να εξατομικεύσει την προσφεύγουσα κατά την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ. Πράγματι, η προσφεύγουσα βρίσκεται σε μια αντικειμενικώς καθοριζόμενη κατάσταση, συγκρίσιμη με εκείνη κάθε άλλης επιχειρήσεως που είναι σήμερα εγκατεστημένη ή θα εγκατασταθεί στο μέλλον στις ΥΧΕ ασκώντας δραστηριότητα στην αγορά της ζάχαρης (προμνησθείσα στην προηγούμενη σκέψη διάταξη Federolio κατά Επιτροπής, σκέψη 67).

40 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, ωστόσο, ότι η Επιτροπή υπείχε νόμιμη υποχρέωση να εξετάσει την ιδιαίτερη κατάστασή της προτού εκδώσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό.

41 Πρέπει να υπομνησθεί ότι το γεγονός ότι η Επιτροπή υποχρεούται, δυνάμει ειδικών διατάξεων, να λάβει υπόψη τις συνέπειες της πράξεως που προτίθεται να εκδώσει για την κατάσταση ορισμένων ιδιωτών μπορεί να εξατομικεύσει τους ιδιώτες αυτούς (προμνησθείσες στη σκέψη 21 αποφάσεις Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής και Sofrimport κατά Επιτροπής· προμνησθείσα στη σκέψη 27 απόφαση της 11ης Φεβρουαρίου 1999, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψεις 25 έως 30· προμνησθείσα στη σκέψη 20 απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 67).

42 Συναφώς, το Δικαστήριο και το Πρωτοδικείο έχουν κρίνει ότι από το άρθρο 109, παράγραφος 2, της αποφάσεως ΥΧΕ προκύπτει ότι, όταν η Επιτροπή σχεδιάζει τη λήψη μέτρων διασφαλίσεως βάσει του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ, υποχρεούται, στο μέτρο που οι συνθήκες το επιτρέπουν, να ενημερώνεται για τις αρνητικές επιπτώσεις που μπορεί να έχει η απόφασή της για την οικονομία της υπερπόντιας χώρας ή του υπερποντίου διαμερίσματος που αφορά η απόφαση καθώς και για τις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις (προμνησθείσα στη σκέψη 27 απόφαση της 11ης Φεβρουαρίου 1999, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 25, και προμνησθείσα στη σκέψη 20 απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 70). Η ειδική προστασία που παρέχει στις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις το άρθρο 109, παράγραφος 2, της αποφάσεως ΥΧΕ μπορεί να τις εξατομικεύσει κατά την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ.

43 Θα πρέπει, συνεπώς, να εξεταστεί κατά πόσον η προσφεύγουσα έχει την ιδιότητα της ενδιαφερομένης επιχειρήσεως από πλευράς του άρθρου 109, παράγραφος 2, της αποφάσεως ΥΧΕ.

44 Από τη νομολογία προκύπτει ότι οι επιχειρήσεις που έχουν προϊόντα τελούντα υπό διαμετακόμιση προς την Κοινότητα κατά τον χρόνο εκδόσεως του μέτρου διασφαλίσεως έχουν την ανωτέρω ιδιότητα (προμνησθείσα στη σκέψη 21 απόφαση Sofrimport κατά Επιτροπής, σκέψεις 11 και 12, και προμνησθείσα στη σκέψη 20

απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 1995 Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 76). Γενικότερα, έχει κριθεί ότι οι επιχειρήσεις που έχουν συνάψει συμβάσεις των οποίων η εκτέλεση εμποδίζεται, ολικώς ή μερικώς, από το μέτρο διασφαλίσεως πρέπει να θεωρούνται ως ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις από πλευράς του άρθρου 109, παράγραφος 2, της αποφάσεως ΥΧΕ (προμνησθείσα στη σκέψη 21 απόφαση Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 28, και προμνησθείσα στη σκέψη 20 απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 1995 Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 74).

45 Ωστόσο, η προσφεύγουσα δεν διατείνεται ότι, κατά τον χρόνο της εκδόσεως του προσβαλλομένου κανονισμού, είχε προϊόντα τελούντα υπό διαμετακόμιση προς την Κοινότητα. Εξάλλου, πρέπει να παρατηρηθεί ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός, στην υπό κρίση περίπτωση, ουδόλως εμποδίζει την εκτέλεση συμβάσεων που έχει τυχόν συνάψει η προσφεύγουσα. Πράγματι, ο κανονισμός αυτός δεν επιβάλλει καμία ποσόστωση, αλλά καθιερώνει μόνον μια ελάχιστη τιμή χαμηλότερη από την τιμή που εφαρμόζει η προσφεύγουσα (βλ. κατωτέρω σκέψη 49) για τη ζάχαρη σωρευτικής καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ (άρθρο 1) και μια κοινοτική εποπτεία για τα μείγματα ζάχαρης και κακάου καταγωγής ΥΧΕ (άρθρο 2).

46 Πρέπει ακόμα να εξεταστεί μήπως, βάσει άλλων στοιχείων, η προσφεύγουσα μπορεί να θεωρηθεί ως ενδιαφερόμενη επιχείρηση από πλευράς του άρθρου 109, παράγραφος 2, της αποφάσεως ΥΧΕ (προμνησθείσα στη σκέψη 20 απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 74), ή μήπως, ελλείψει αυτής της ιδιότητας, η προσφεύγουσα επικαλείται άλλες περιστάσεις ικανές να τη χαρακτηρίσουν σε σχέση με κάθε άλλον επιχειρηματία.

47 Συναφώς, η προσφεύγουσα αναφέρεται, στο υπόμνημα απαντήσεώς της, στις «επιπτώσεις του [προσβαλλομένου] κανονισμού στην κατάστασή της» ή ακόμα στις «ολέθριες οικονομικές συνέπειες» που είχε ο κανονισμός γι' αυτήν. Στο πλαίσιο αυτό, παραπέμπει στην προμνησθείσα στη σκέψη 31 απόφαση Extramet Industrie κατά Συμβουλίου.

48 Ωστόσο, πρέπει να υπομνησθεί ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός ουδόλως εμποδίζει την εκτέλεση των συμβάσεων που έχει τυχόν συνάψει η προσφεύγουσα (βλ. ανωτέρω σκέψη 45).

49 Απαντώντας σε γραπτή ερώτηση του Πρωτοδικείου, η προσφεύγουσα ανέφερε ότι, κατά την περίοδο που προηγήθηκε της εκδόσεως του προσβαλλομένου κανονισμού, η τιμή της ζάχαρης που εξήγαγε προς την Κοινότητα υπό το καθεστώς της σωρευτικής καταγωγής ΕΚ/ΥΧΕ υπερέβαινε κατά 10 % περίπου την τιμή παρεμβάσεως για το προϊόν αυτό. Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι το άρθρο 1 του προσβαλλομένου κανονισμού, το οποίο προβλέπει ότι η «θέση σε ελεύθερη κυκλοφορία στην Κοινότητα, με δασμολογική απαλλαγή, των προϊόντων που υπάγονται στην κλάση ΣΟ 1701, αθροιστικά καταγωγής ΕΚ-ΥΧΕ» δεν μπορεί να γίνει σε τιμή «χαμηλότερη από την τιμή παρεμβάσεως που εφαρμόζεται στα εν λόγω προϊόντα», είχε επίπτωση στις οικονομικές δραστηριότητές της. Όσον αφορά το άρθρο 2 του προσβαλλομένου κανονισμού, το οποίο υπάγει τα μείγματα ζάχαρης και κακάου καταγωγής ΥΧΕ στη διαδικασία της κοινοτικής εποπτείας και επιβάλλει, στο πλαίσιο αυτό, υποχρεώσεις στατιστικής φύσεως στις αρχές των κρατών μελών, δεν μπορούσε να επηρεάσει τις εκ μέρους της προσφεύγουσας εξαγωγές τέτοιων μειγμάτων προς την Κοινότητα.

50 Εξάλλου, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, κατόπιν ερωτήσεως του Πρωτοδικείου, η προσφεύγουσα δεν παρέσχε την παραμικρή ένδειξη ως προς την ύπαρξη ζημίας προκληθείσας στην προσφεύγουσα από τον προσβαλλόμενο κανονισμό.

51 Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός είχε «αρνητικές επιπτώσεις» στην κατάστασή της, τις οποίες η Επιτροπή όφειλε να λάβει υπόψη της (προμνησθείσα στη σκέψη 27 απόφαση της 11ης Φεβρουαρίου 1999, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 25, και προμνησθείσα στη σκέψη 20 απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 70), ακόμα δε λιγότερο ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός τής προξένησε εξαιρετική ζημία ικανή να την εξατομικεύσει σε σχέση με κάθε άλλον επιχειρηματία κατά την έννοια της προμνησθείσας στη σκέψη 31 αποφάσεως

Extramet Industrie κατά Συμβουλίου (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση του Πρωτοδικείου της 20ής Ιουνίου 2000, T-597/97, Euromin κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2000, σ. II-2419, σκέψη 49).

52 Η προσφεύγουσα παρατηρεί επίσης ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός στηρίχθηκε σε στοιχεία, ιδίως σε τιμοκατάλογο, τα οποία κακώς αποδίδονται στην ίδια. Κατ' αυτήν, το γεγονός αυτό είναι ικανό να την εξατομικεύσει κατά την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ.

53 Πρέπει, καταρχάς, να παρατηρηθεί ότι ο ισχυρισμός της προσφεύγουσας αντικρούεται ρητώς από την Επιτροπή. Εν πάση περιπτώσει, από τον προσβαλλόμενο κανονισμό δεν προκύπτει ότι η εκτίμηση των δυσχερειών οι οποίες, κατά την Επιτροπή, κατέστησαν αναγκαία τη θέσπιση μέτρων διασφαλίσεως στηρίχθηκε σε πληροφορίες σχετικές με τη δραστηριότητα της προσφεύγουσας. Συνεπώς, το επιχείρημα της προσφεύγουσας, το οποίο δεν τεκμηριώνεται από κανένα στοιχείο της δικογραφίας, πρέπει να απορριφθεί λόγω ελλιπούς αποδείξεως (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, προμνησθείσα στη σκέψη 51 απόφαση του Πρωτοδικείου Euromin κατά Συμβουλίου, σκέψεις 46 έως 49).

54 Τέλος, η προσφεύγουσα αναφέρεται σε αλληλογραφία που αντήλλαξε με την Επιτροπή από τα τέλη Ιουνίου έως τα τέλη Οκτωβρίου 1999.

55 Ωστόσο, το γεγονός ότι ένα πρόσωπο παρεμβαίνει με τον ένα ή τον άλλο τρόπο στη διαδικασία που οδηγεί στην έκδοση κοινοτικής πράξεως δεν είναι ικανό να το εξατομικεύσει σε σχέση με την εν λόγω πράξη παρά μόνον αν η εφαρμοστέα κοινοτική ρύθμιση του χορηγεί ορισμένες διαδικαστικές εγγυήσεις (διάταξη του Πρωτοδικείου της 9ης Αυγούστου 1995, T-585/93, Greenpeace κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2205, σκέψεις 56 και 63, και προμνησθείσα στη σκέψη 32 διάταξη Area Cova κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 59).

56 Όμως, καμία διάταξη κοινοτικού δικαίου δεν επιβάλλει στην Επιτροπή, προτού αυτή λάβει μέτρο διασφαλίσεως δυνάμει του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ, να ακολουθήσει διαδικασία στο πλαίσιο της οποίας οι εγκατεστημένες στις ΥΧΕ επιχειρήσεις έχουν το δικαίωμα να διεκδικούν ενδεχόμενα δικαιώματα ή ακόμα να ζητούν να εκφράσουν την άποψή τους (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, προμνησθείσα στη σκέψη 32 διάταξη Area Cova κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 60, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 7ης Φεβρουαρίου 2001, Τ-38/99 έως Τ-50/99, Sociedade Agrícola dos Arinhos κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-585, σκέψη 48).

57 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι δεν είναι δυνατόν να θεωρηθεί ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά ατομικά την προσφεύγουσα. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν πληροί τη μία από τις προϋποθέσεις του παραδεκτού που θέτει το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, η υπό κρίση προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

58 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το αίτημα της Επιτροπής.

59 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 87, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Βασίλειο της Ισπανίας και το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, τα οποία παρενέβησαν στη δίκη, αντιστοίχως, υπέρ της Επιτροπής και υπέρ της προσφεύγουσας, θα φέρουν τα δικά τους δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα),

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Η προσφεύγουσα φέρει τα δικαστικά της έξοδα καθώς και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή.

3) Οι παρεμβαίνοντες φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Azizi Lenaerts Jaeger

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 17 Ιανουαρίου 2002.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

M. Jaeger